

12.04.2010.

Lana Koller Fundelić, zlatna hrvatska reprezentativka u streličarstvu

Ni komarci joj ne mogu ništa

Hrvatska ženska ekipa u složenom luku (Ivana Buden, Tanja Zorman i Lana Koller Fundelić) osvojila je zlatnu medalju na 12. Europskom dvoranskom prvenstvu u streličarstvu pobijedivši favorizirane ekipe Rusije i Italije u polufinalu, odnosno finalu. Prvenstvo je održano od 16. do 21. ožujka u Poreču, a zlatom se okitila i Samoborka Lana Koller Fundelić.

Na početku najprije čestitke. Nakon bronce u Svjetskom kupu iz Bugarske, sada je došlo i zlato s Europskog prvenstva. Kako je bilo u Poreču?

Više-manje od nas se, zbog domaćeg terena, očekivala medalja. Prije smo imale nesreću da smo tijesno gubile od Ruskinja, koje su daleko najjača ekipa, a s njima bismo se uvijek našle nekako prije samog finala. To nam je bila neka karma pa smo već bile pod stresom zbog toga što smo gubile za krug ili dva. Zato nam je u Poreču, kada smo pobijedile Rusiju, pao kamen s ramena i s puno manje opterećenja ušle smo u finale protiv Italije, iako je i to također vrhunska ekipa s tri individualno jake pucačice. No, meni je taj meč bio puno manje stresan. Rekoh već da se od nas očekivala medalja, iako ne baš zlatnog sjaja, a bilo je i teško pucati pred domaćom publikom. Ipak, odličan je doživljaj kad imaš publiku iza sebe, kad znaš da ona navija za tebe, pa je baš bilo super da nam se naše prvo ekipno zlato poklopilo na Europskom prvenstvu pred domaćom publikom. Već smo osvajale medalje na svjetskim kupovima i dobra smo ekipa. Većina timova ima jednu ili dvije super streličarke, dok se druge provlače, a kod nas smo sve tri imale dobre rezultate i konstantu. Inače, Europsko prvenstvo je svake dvije godine, u dvorani i vani, a svake dvije je Svjetsko. U dvorani se puca na 18 metara, a vani je to čisto druga priča.

Na uspjehu su Vam čestitali predsjednik Josipović i premijerka Kosor pa i to govori o veličini uspjeha. Gađanja u dvorani i vani razlikuju se sigurno zbog vremenskih uvjeta. U dvorani nema vjetera i kiše. Je li ono zato lakše?

Smatra se da je vani teže pucati zbog vremenskih uvjeta i veće udaljenosti, ali baš zbog toga što u dvorani nema vjetera veći je i stres, jer su i očekivanja veća. Pomisliš da bi uvijek trebalo pogoditi desetku, a ne pogodiš. Većina streličara s kojima pričam na natjecanjima više voli pucanje vani, a i meni je puno lakše pucati na otvorenom. Sve ima svoje zašto i zato. U dvorani je nekad problem rasvjeta, a vani se može dogoditi da sunce tuče direktno u oči, puše vjetar ili pada kiša.

Ovo je bilo prvo veće natjecanje nakon stanke?

Meni je ovo bio prvi turnir i prvo međunarodno natjecanje nakon dvije godine stanke zbog rođenja djeteta. Vratila sam se treninzima tek prije pet-šest mjeseci, no mogu reći da mi je stanaka pogodovala i da sam na natjecanje išla s puno manje stresa nego što je to bilo prije tri godine.

Publika ometa ili motivira?

Hm, kako kada. Streličarstvo je specifičan sport zbog toga što nije dinamičan, nego statičan. Najvećim dijelom sve je stvar koncentracije. Tehnika te dovede do jedne razine, oprema mora biti dobro složena i, na kraju, sve se svodi na to koliko si psihički jak i koncentriran na pucanje. Kada ti koncentracija popusti, onda publika može biti neugodna. I meni je u početku smetalo da netko stoji iza mene i gleda kako pucam pa sam zbog toga znala griješiti, ali sam se, srećom, toga riješila. Prije sam sama sebi ponekad napravila pritisak zbog kojeg sam se znala i tresti pa mi je strijela padala s luka, čak sam znala promašiti i tetivu, što se inače radi automatski i bez gledanja. No, kada se dobro puca onda podrška publike dobro dođe i dodatno te motivira.

Pojedinačno si u Svjetskom kupu osvojila broncu pa pretpostavljam da je nastup u reprezentaciji veći stres, jer ostali ovise o tebi?

Makar mi u timu razvijamo psihologiju da su sve strijele naše, i dobre i loše, ponekad nije lako. Kada je jedna tvoja strijela slaba, onda se zbija loše osjećaš zbog cura. Kada pucaš za sebe znatno je lakše.

Vratimo se na početak priče. Streličarski klub u Samoboru osnovan je 2006. godine. Kako si zadovoljna radom u ove četiri godine? Čini se da je i dalje najaktualniji problem nedostatak prostora za treniranje. Tako je. Kad sam počela trenirati išla sam svaki dan u Zagreb, što je bilo naporno i financijski neisplativo. Zato sam okupila nekoliko ljudi i osnovali smo 2006. streličarski klub u Samoboru, ali je ostao taj problem terena za treniranje. Naime, vanjski teren mora biti dugačak i moramo ga osigurati tako da strijela ne završi tamo gdje ne bi trebala. Postoje zaštitne mreže, ali su skupe. Sad imamo teren u Medsavama, ali nam je nezgodan. Još se nekako snalazimo za prijevoz do tamo i natrag, ali veći problem su nam komarci uz Savu, jer ih je zaista velik broj pa je tijekom ljeta gotovo nemoguće gađati. Za zatvoreni dio koristimo kuglanu u Bregani. Ni to nije najoptimalnije rješenje, jer nam klinci opet moraju putovati iz Samobora u Breganu i natrag, a moramo paziti i na aparaturu kuglane. No, bolje i to nego ništa. Bilo bi dobro kada bi našli neki adekvatniji prostor da se u njega smjestimo. Možda nam zbog ovih rezultata netko izađe u susret.

Kakva je situacija što se tiče opreme? Što kada se netko želi baviti streličarstvom?

Kod nas može doći bilo tko, jer imamo kompletnu opremu za početnike i imamo program škole streličarstva. Dakle, imamo komplet koji će djeci koristiti da dođu do nivoa kada bi onda sami trebali kupiti svoje lukove, jer bi na kraju ipak svaki streličar trebao imati svoju opremu kako bi se mogla podesiti prema njemu. Početnički kompleti su za prvu godinu vježbanja, dok se djeca ne definiraju. No, streličarstvom se mogu početi baviti svi, i odrasli. Uvijek se misli da za luk treba imati čvrstu ruku i dobro oko. Evo, ja imam dioptriju i nosim naočale. Znači, kao i za svaki sport, treba prije svega dobra volja. Kod klinaca treba pravilno dozirati da im sport ne postane muka i obveza, nego bude zabava dok ne odrastu i ne krenu u profesionalnije vode. U streličarstvu smo svi amateri, tu nema zarade i od toga se ne može živjeti pa je i zbog toga važno da to bude i ostane gušt. Meni je osobno gušt što sam mogla putovati po svijetu. Kod nas je zanimljiv i ovaj tehnički element, jer postoji briga o izradi luka i njegovom servisiranju, koje se posebno radi za svakog streličara. Meni je Kamenko Klofutar pomagao složiti luk pa mu na tome zahvaljujem.

Dosta toga javnosti nije poznato. Recimo, da postoje razlike u vrstama luka.

Postoje dvije različite vrste luka – zakrivljeni ili, kako ga još zovu, olimpijski, te složeni luk. Zakrivljeni se zove olimpijski, jer se s njim nastupa na Olimpijskim igrama, dok je složeni, s kojim ja pucam, nešto noviji (pojavio se 70-ih godina prošlog stoljeća) i još nije uvršten na Olimpijske igre. Postoji naznaka da bi se mogao pojaviti već u Londonu 2012. godine. Složeni luk je tehnički unapređeniji i osnovna razlika je što ima kotačiće, kraći je i više izgleda kao hi-tech, onako svemirski. Za njega postoje posebni okidači umjesto otpuštanja tetive prstima. Postoji još nekoliko lukova, kao što su tradicionalni, dugi i standardni. No, kada se kreće, najbitnije je naučiti tehniku.

Postoji li dobna granica s kojom se kreće?

Streličarstvo je super zbog toga što tu zaista nema dobne granice. Evo, ja sam počela s 23 godine i brzo sam krenula s dobrim rezultatima i napredovala na svjetskoj ljestvici. U streličarstvu postoje i svjetski prvaci s 50 godina i tu se zaista vraćamo na ono da je u ovom

sportu važna psiha, a to može doći sa zrelošću. S druge strane ima i mladih koji ne ulaze u te kombinacije zbrajanja krugova, jer imaju pred sobom samo jedan cilj pa im to pomaže. Najgore je kad uđeš u razmišljanja koliko ti još krugova treba, jer čim počneš kalkulirati možeš se srozati. Djeca mogu početi s pet–šest godina, ali više kroz igru. Ozbiljnije se može početi s desetak godina. I nama se često događa da klinci dođu, dobro krenu, ali onda iz nekog razloga odustanu - ili zbog škole ili se zaljube i slično. No, prednost je što se streličarstvu uvijek mogu vratiti. Možda je i bolje u streličarstvo ući kada se već riješe te neke životne situacije, kada završiš srednju školu ili fakultet. U streličarstvu je bitna redovitost i dolazak na tjedne treninge. Zainteresirani se mogu javiti meni na broj 098/313-380.

Traje li još vrijeme slavlja ili su već počele pripreme za novo natjecanje?

Vremena za slavlje nije bilo puno, jer su već počele pripreme za Svjetski kup koji će se održati ponovno u Poreču, ali na otvorenom, a na koji dolazi svjetska elita.

Mato Šipuš